

Հուսիկ Արա

Սրտի աբսուրդ

Այդքան գոռոզ մի՛ նայիր քեզնից վեր,
եթե սերս հանեն, լոկ դու կմնաս՝
ինձնից դատարկ, որ առանց քեզ է:

Խուճուճ մագերդ տեսել եմ ջրահարսի խոպուպներ,
աղոտ մատներդ՝ ճակատագիր մեկնող աստղերի լույս,
անկապ քայլերդ բախտիս տանող ոտնահետք եմ փայփայել.
քեզ սիրել եմ, երբ չեն սիրում,
միսուարյուն եմ դարձել, երբ լքում են,
դարձել եմ քո սովերը, որ դու լույս երևաս...
Ահավասիկ հոգիդ հարթ է ձեռքիդ ափի պես,
ներսուդուրսդ՝ միեղանակ ու հավասար,
էությունդ՝ կանոնի մեջ անտանելի, անհական,
էլ չեմ ասում ճաշակդ՝ կարճիկ, թիզուկ, ցածրարվեստ:
Փախած ծիտ ես խաղում՝ գեղցի վարքդ մատնելով.
քեզ ներշնչել ես, թե բարձր թռիչքի համար ու անհաս ես,
մինչդեռ այնքան ներքև ու ցածրինն ես, մանրիկս:
Մոռացի՛ր, որ իմ կյանքն ես եղել,
հիշի՛ր, թե քեզ ինչպես եմ ապրել:

Եթե սերս հանեն քեզնից,
շարքային մի աղջիկ ես՝
մանրախնդիր ու կապրիզներով կանացի,

մշտօրյա, տափընթաց ու սորուն.
Էլ ի՞նչ ասեն ինձ,
որ այդքանը գիտակցելով եմ սիրել: